

то, че единствения останалъ днесъ живъ съзаклетникъ и най-близъкъ сподвижникъ на Ст. Пешева, Никола Геновъ,¹⁾ твърди сжщото,

По този въпросъ той, напримеръ, ни разправи следното: „отъ 1872 до 1876 г. въ Севлиево идваха по агитация и революционна пропаганда: Левски, А. Къневъ, Ст. Отамболовъ, Вичо Грънчаровъ и др., и то винаги подъ чужди имена. Посещаваха ни въ училището — долния етажъ — и агитираха между насъ, учителитъ (по това време Н. Геновъ е билъ учителъ). Обаче нито единъ отъ насъ нѣма куража да вземе инициативата за образуване на М. Р. Комитетъ. Такъвъ нѣкои отъ тѣхъ (Отамболовъ и Вичо Грънчаровъ) намѣриха по-после въ лицето на Ст. Пешевъ, който си бѣ създалъ известенъ авторитетъ между севлиевскитъ граждани, особено между младежта.

Никой, обаче, повтарямъ, отъ старитъ революционери — било Левски или Ангелъ Кънчевъ, не е основалъ Комитетъ въ Севлиево до 1875 г.“

Въ случая, може би, ще ни се възрази отъ нѣкои, че възможно е членоветъ на първия Комитетъ, който следъ Арабаконашкото приключение²⁾ безъ друго ще да е билъ разтуренъ, да сж се отказали за винаги отъ народнитъ работи. Това би било, споредъ насъ, ивна безсмислица, защото: 1) не се знае за разтурването на какъвто и да било Комитетъ въ Севлиево по това време и 2) никой севлиевски гражданинъ не е билъ не само осмъжданъ и наказванъ отъ властта за Комитетска дейность, както това се е случило на много мѣста въ България, гдето е имало Комитети, но и никой дори не е билъ подозиранъ и арестуванъ!

Но ако въ този редъ на мисли за опровержение на нашата теза би се отишло още по-далечъ: да ни се възрази, че първиятъ Комитетъ е билъ доброволно и мълкомъ разтуренъ отъ своитъ членове, безъ всѣко знание и насилие на властта, то все пакъ здравиятъ разумъ го изисква да се признае, какво загатнахме и по-горе, че немислимо е презъ 1875 — 76 г., когато мило и голѣмо, обзето отъ пат-

¹⁾ Следъ избухването на възстанието и залавянето на Пешева, Н. Геновъ бива арестуванъ и въ послѣдствие амнистиранъ. Следъ това, тормозенъ и заплашванъ постоянно отъ турцитъ, той избѣгва въ Ромъния, гдето го заварва Освободителната война, въ която взема участие като опълченецъ. Презъ време пъкъ на Балканската война въ 1912 г. послѣдниятъ бѣ началникъ на Македоноодринското опълчение.

²⁾ Обирането на турската поща при Араба-конакъ отъ Д. Общи въ края на 1872 г.